

OKOLJSKA GROZLJIVKA

Ko so se začeli kazati prvi znaki globalnega segrevanja, se nikomur ni zdelo pomembno. Svet je bil zaslepljen z denarjem, slavo, številom sledilcev. Zemlja pa je potrebovala premor. Leta dolgotrajnega, intenzivnega izkoriščanja prsti, zraka, morij, voda, so se v njeni notranjosti skrito kopičila, dokler niso kasneje bruhnili na površje.

Najprej so izginili severni medvedi. Svet se je ob novici zdel zgrožen, vendar so mediji novico kmalu prežvečili, in svet se je vrnil v stare tire. Medtem so nekateri okoljevarstveniki zavzeto svarili pred bližajočo se nevarnostjo. Vendar so bili prepozni, ruleta preživetja naše civilizacije se je že zdavnaj začela vrteti.

Potem so izginile še tiste najbolj ogrožene vrste našega planeta, živalski vrtovi so postajali biološko bolj pestri od večine ekosistemov Zemlje. Končno pa se je Zemlja spravila tudi na ljudi. Na Kitajskem je poplava zaradi dolgotrajnega deževja uničila dom polovici milijona ljudi, veliko je bilo tudi smrtnih žrtev. V Afriki je dolgotrajna suša povzročila hudo lakoto, milijoni so umrli. V Južni Ameriki je potres porušil večino mest na zahodnem delu celine, nekaj ur zatem pa je popotresni sunek sprožil cunami, ki je izbrisal poslovno četrt San Francisca. Ampak vse je bilo v redu, vse pod nadzorom. Vsaj tako so zatrjevali mediji, svetovni voditelj, cerkve. Naravne nesreče in katastrofe so se vrstile, propadle pa so sprva predvsem razvite države, ker niso bile samooskrbne. Pa atentatu na ameriškega predsednika, so med prvimi padle ZDA. Pritisk je razrušil tudi Evropsko unijo, tako da smo bili kmalu v vojni z naravo in drug z drugimi. Lakota je prvič v zgodovini dosegla tudi razviti svet in ljudje smo se prvič zvedli, da Afrika le ni tako daleč. Seveda so tudi v tem primeru najslabše odnesli revni in že pred krizo pozabljeni ljudje. Bogataši so do zadnjega živeli v svojih milnih balončkih, dokler jih niso počil ljudje, ki so vdrli v njihove domove, da bi jim pokradli hrano in imetje. Ljudje so se vedli kot živali. Ubijanje za hrano, uničevanje javnih zgradb, zažiganje knjig, kurjenje laminata, filtriranje vode, to je bil vsakdan. Potem so se začele širiti bolezni, zmanjkalo je antibiotikov in ljudje so umirali zaradi vsakdanjih poškodb. Mrtve so sežigali v kupih, saj je bilo kopanje grobov zamudno.

Po nekaj letih so se razmere na Zemlji umirile, vendar je civilizacija že prišla do skrajnega roba in strmoglavila čezenj. Kisel dež je postal prej izjema kot pravilo, ekstremne suše je včasih prekinil rahel poletni dež, pozimi pa je zapadel sneg. Planetu je šlo počasi na bolje, vsako leto je bila sled človeka manj opazna in manj samoumevna. Nežne cvetove češnje na našem vrtu prvič po nekaj letih ni uničila pozeba. V onesnažen potok v bližnjem gozdu se je vrnilo življenje. Ptice so spletle gnezda v krošnjah dreves ob nekdanji avtocesti, oziroma sedanjemu poligonu za rolkanje mojega bratca, in užitek jih je bilo poslušati. Narava je postajala čudovitejša kot kadarkoli poprej, vendar seveda za svojo ceno.

Vstanem s stola in sedem raje na mizo. Zazrem se v luknjo v zidu, kjer je včasih stalo okno. Opazujem sončni zahod nad Nanosom. Stavba tako drugačna, se čuti tako domača. Pogledam na kateder, vendar opazim le ostanke ognjišča nekdanjih gostov. Zapustim razred in se po prazni stavbi namenim v jedilnico. Prazna je, ker so mize uporabili za kurjavo, velika okna na koncu so razbita, plesen razjeda zidove, streha pušča. Spomnim se dni, ko je bila polna, ko smo se gnetli in je bil hrup nadležen. Danes je po šoli kričala tišina, ki mi je razjedala ušesa in spomin. Po razbitih stopnicah se spustim na ploščat pred šolo in se zazrem nad požgano Postojno, ki ji je svetloba sončnega zahoda pričarala prav veličasten lesket.